Juhász Ferenc

A kinőtt halál

Hol vagy arany-gyökerű lét?
Hol vagy ezüst-fonatú hold?
Már sose láthatom anyám szemét.
És nem néz vissza rám a halott.

Meg kellett volna halni már.
Meg kellett volna halni még időben.
Élet-ruhámba nem férek be már,
az országot, mint ingemet kinőttem.

Mint ki felnőttként hord kamasz-ruhát
s térdig, könyékig a szövetből kiáll:
szívemre húztam a szoros éjszakát.
És szűk a föld és keskeny a halál.

Ki látta, amit én láttam itt?
Amit szemem a teremtésből látott?
Lángomból a nap kölcsönt hasít
s én szőttem cellagömb-szitamező lángot.

Kőszálka szirtfalon fölfelé ki mászott,
mint reszelő-szűrőn a pók függőlegesen?
S a mélyben ámulónak szinte nem is látszott.
S ujj-ízei kő-tűktől véresen.

S rostos szikla-pengék szivacs-kései
szemhúsomba cérna-vályút vástak,
s foglya voltam a rovarbeli
fölfelé-vágy kőhöz-tapadásnak.

Hogy a függőleges fal kő-homorú volt,
mint föld felé dülő öreg sírkő.
Ki látta mi bennem szomorú volt,
mint mezőre süllyedt égi tajtékerdő.

Amit én tudok nem tudja más.
Világaim az Istenből tenyészet.
Virágaimban nincsen elmúlás.
Összegeimben izzik minden részlet.

Akár légyszemben a pontszemek külön
szivárványhíddal irizálva zölden:
mint kristályvödörben kristályrózsa-özön,
s a szárkévét is látod a vödörben.

Ki tudja, hogy mint a vipera-marás
mérgez minden kígyó-állapot?
S az összegyűrődött megmaradás
becsukódik, mint a halott.

Meg kellett volna halni már.
Meg kellett volna halni még időben.
Anyám szemgödrén poshadt köd a sár,
hőscincér-lábai fekete cipőben.

Lábnagyujj körmei, mint hím-hőscincér csápok
csigolyás tekerccsel bajszosan fölállnak,
a rettenetes zöld szaru-kalászok,
a leveles, ágas koporsó-füszálak.

Aki mindent tud és semmitse már,
élőtől életet miért kapott?
Mint a virág nélküli szár
mered ér, pikkely, pórus, bőr, hús, gyapot.

Hol vagy arany-gyökerű lét?
Hol vagy ezüst-fonatú hold?
Úgy ettem én az alvilág szemét,
mint aki szőlőfürtöt kapott.

Úgy ettem én a halottak szemét,
mint szőlőfürtöt mohó kisgyerek.
Ahogy az éjszaka falja a fényt
s a fényt-szülő csillaggal émelyeg.

Mint szegény, ha szemétben gyémántot talált,
csak rejti, míg ő is a földben szeméttévé szövötten.
Élsz szívembe csomagolt Titok. Hiszen a halált
mint gyerekkori ingemet kinőttem.

(1991)

(A vers az Új Írás nyomtatott változatának utolsó számában jelent meg.)